

anbring af Lægebistricterne, som nu ere meget for store til at tilfredsstille Befolkningens Tarv, og bringe det dertil, at det overlodes til Communerne selv at vælge og at honorere deres Læger, hvorved et nærmere Tillidsforhold mellem Lægerne og Befolkningen vilde opstaae, hvad der atter vilde have en tilbagevirkende Kraft paa at hindre Quaksalveriets Udbredelse. Endeligt vilde Lovudkastets Vedtagelse maaskee føre til, at det høie Collegium, som har udtalt sig i denne Sag, — og som et æret Medlem, hvis jeg huffer ret, i forrige Møde kaldte Lægekunstens Blomst, men som dog, naar man tager Hensyn til dets Alder, Tarvelighed og Forretningsdygtighed, i alt Fald maa kaldes en noget visfen Blomst, uden alt Hensyn til dets enkelte Medlemmers anerkjendte Dygtighed — vilde komme til at vige Pladsen for den uhyøvede lægekyndige Raadgiver i Justitsministeriet og for et Sundhedsraad, en lægekyndig Eidsvorneret, der skulde afgive sin Kjendelse i Retsager og sin Betænkning i Lovgivningsspørgsmaal. — Disse Foranstaltninger troer jeg virkelig vilde faae et godt Stød fremad, ved at man gik ind paa det foreliggende Lovudkast; da jeg nu imidlertid ikke har noget Haad om at see Thinget gaae ind paa samme, har jeg kun villet nævne dette som en Grund, der tildeels har været ledende for Udvalgets Medlemmer og i hvert Fald for mig personlig.

Det foreliggende Lovudkast blev under Forhandlingerne i Lovdags paralleliseret med afskillige andre Lovforslag, der ere under Forhandling i nærværende Samling; men det blev allerede da meget rigtigt bemærket, at en saadan Parallel, forsaavidt man drog den med Sagsførerlovforslaget og Valgmenighedslovsforslaget, just ikke var slynderligt slaaende. Derimod er der et andet Lovforslag, som ogsaa har været til Forhandling i denne Samling, der dog frembyder en vis Lighed med det foreliggende, det er Lovforslaget om Eidsvorneretens Indførelse. Mange af de Herrer vilde maaskee smile ved denne Sammenligning, men den er dog slet ikke uden Betydning. Vi kunne jo ikke betvivle, at i de rettroende Juristers Dine maae de Eidsvorne dog betragtes som juridiske Quaksalvere, at sige naturligtvis, hvis de ikke

ville følge det retslyndige Medlems Mening, men derimod nogeninde skulde falde paa at gaae paa egen Haand. Men med Hensyn til dens Indførelse eksisterer der jo et bestemt Grundlovsbud. At Sagen derom dog alligevel vil have endeel Modstand at kæmpe sig igjennem, have vi jo netop i denne Samling seet Exempel paa, og det Barzel, som det ærede 2det Medlem for 1ste Kredts (Krieger) forleden stillede os, ved at omtale denne Sag, idet han ønskede ogsaa at faae Ordningen af de civile Sagers Behandling dragen ind under Eidsvornereternes Ordning, bebudede virkelig ikke nogen nær Løsning af hiin Sag. Der er i alt Fald umægteligt en vis Sammenhæng mellem alle disse Arter af Sager, og den bestaaer i, at de alle røre ved Embedsstandens privilegerede Stilling — thi at Lægerne ere Embedsmænd, selv om de ikke blive betalte af Staten, havde det ærede 2det Medlem for 1ste Kredts fuldstændig Ret i. Det er nu vel ganske vist, at denne Stilling aldrig kan fuldstændigt opgives, men det er dog ligesaa sikkert, at den ikke kan bevares ganske i den Stikelse, hvori den er nedarvet til os fra Fortiden, og det gjælder derfor om med Lempe og Forsigtighed at foretage de Forandringer i denne Stikelse, som i de forskjellige Retninger maatte vise sig nødvendige eller ønskelige. Jeg troer, at Lægerne virkelig, langt fra at demoraliseres derved, at Quaksalveriet frigives, — naar det blot holdes indenfor visse private Grændser og derhos ikke gjør beviislig Skade, hvad det jo gjør, naar det slaaer Folk ihjel, selv om det kun er med otte Kopper Kaffe — tværtimod vilde vinde derved, idet den Tillid, som Befolkningen desværre nu meget for meget savner til det, som man kalder Intelligentsen, vil bestyrkes derved, at den seer, at Intelligentsen ikke gjør Krav paa noget privilegium exclusivum i nogen Henseende, men tør træde dristigt op uden det, som Befolkningen betragter som en Beskyttelse — ganske vist ikke med Rette, men saaledes, at man dog nok kan forstaae det, skjøndt Hensigten jo ingenlunde er blot at beskytte Lægerne i deres Ret, men ogsaa at beskytte det almene Vel.

Som Sagen nu staaer, er dette Lovudkastis Skjæbne, som før sagt, ikke tvivlsomt for mig;